



«Якщо до залишків дешевого червоного напівсолодкого додати виноградний сидр, то напій змінить колір на насичений брунатний», — хмільним, затуманеним поглядом Вік зазирнула до пластикового горнятка.

— Дивись, яке гарне, — підсунула вона коктейль із сидру й залишків вина перед очі Ксю. Чомусь здобута інформація їй здавалася надважливою і вартою того, щоб нею ділитися.

— М-м-м, гарне, — кивнула подруга, зупинивши на горнятку свій погляд, що вже почав утрачати чіткість.

— Пий, Вік! Скільки ще гритимеш?! — нетерпляче вигукнув хтось із натовпу. Може, Сусоля, а може, Гора, а може, і хтось інший. Вік не встигла прослідкувати: її увага розсіялась, реакції уповільнилися.

«То все через дешеве червоне напівсолодке. Скільки ж я випила?»

Вона підвела очі на юрбу. Навколо був суцільний гармидер. Гармидер у кімнаті, на столі, і гармидер у головах захмелілих студентів. Сп'янілі від алкоголю та стресу майбутні вожаті голосно реготали, перекикували одне одного, підспівували гучним мотивам із джибіель-колонки, що її примостили на підвіконні.

Вони закінчили облаштовувати корпуси години зо дві тому, а потім, метнувшись до ятки, що за територією табору, повернулися з величезними клунками, повними дешевими пивом, вином і сидром. А ще з хрусткими пачками чипсів та інших снєків, підкопченого сиру й лаваша. Студентокухарчата, яких направили в табір на практику з харчового ліцею, принесли овочів і підозріло яскравого кольору

ковбасу. Хтось виклав на стіл домашні канапки, хтось — печені пиріжки. Пиріжки були маленькі, зате їх було багато — ціла велика таріль. Тим і тішились.

Ігноруючи хмільну радість вечірки і притискаючи телефон до вуха, повз Вік і Ксю прошмигнув до виходу табірний завскладом Рудий — дорослий 27-річний чоловік з поглядом задиристого хлопчика. Це саме в його гостинно запропонованому будиночку буяла вечірка. Будиночок мав найвигідніше для несанкціонованої гулянки розташування — майже на виході з табору, подалі від керівництва.

— Не тисни на жінку! — безапеляційно відповіла Ксю на вигук, може, Сусолі, а може, Гори, а може, і когось іншого.

— Жінка сама обирає! — підтримала її ніжна, ельфійської зовнішності Ніка, що приїхала до табору разом зі своїм хлопцем Артемом Старокошком.

«Та кому ж вони відповідають?» — зринула думка, в'язка й повільна, і знову плюхнулась у хмільний туман. Вік насупилась. Це відчуття їй не подобалось — вона звикла ніколи не втрачати контролю. Рішуча почати пропускати тости, Вік відставила горнятко подалі, коли на столі вимогливо мигнув повідомленням її телефон.

«Макс», — подумки простогнала вона.

Як же їй не хотілося йому відповідати. О, як же не хотілося. Та, немов зачарована, вона покірно потягнулася до телефона, сердита сама на себе за власну слабкість. Устигла тільки подумати: «Не хочу, а роблю. Роблю, бо повинна. Знову. От чому?»

«Моя сексуальна вожата», — прочитала Вік на екрані, іронічно всміхнувшись, — це так типово для Макса.

«І?» — скупко відписала вона.

«П'єте?»

«Можливо».

«А кинь спільне фото?»

«Ти приколюєшся?»

«А що? Хіба моїй сексуальній вожатій є що приховувати?»

«Макс, не заганяйся».

«Я не заганяюсь. Я уважний. Я піккуюсь про свою дівчинку», — неначе солодкою цукеркою заткнув їй рота Макс. Така тактика завжди з нею спрацьовувала. Макс це знав і завжди користувався з того.

Уже наступної миті Вік вибудовувала кадр, піднявши телефон у витягнутій руці.

— Народ! — вигукнула вона, перекикуючи галас. — Селфі!

— Оп-па!

— Селфі! — підхопили студенти, збиваючись кучніше.

— Ксю, сюди, ближче! — відгукнувся красень Рустем, що сидів поряд з ними.

Рустем мав такі виразні високі вилиці, що, здавалося, об них за необережності можна було б поранитися. А ще східні, мигдалеві очі кольору кави і дивне, як для просторів Наддніпрянщини, по батькові. Омаргельдійович. Хоча, чому дивне, якщо завважити, що Рустем був кримським татариним?

— Поки на столі ще є їжа! — прокоментував Гора.

— І поки ми не п'яні! — писнула зі сміхом Ксю, підсідаючи на краєчок бильця такого потертого дивана, що незрозуміло, якого й кольору.

— Хто не п'яний? Я п'яний! — вигукнув десь позаду невгамовний Толя Сусоля.

— І я п'яний!

— І я!

Вік зважливо відставила ніжку в бік, задерла підборіддя і, притулившись плечем до плеча подруги, зробила кілька кадрів.

— Я ж історик. Це для історії, — гордовито промовила вона, тихцем відправляючи одну за одною світлини Максу.

І неначе й зробила це швидко, та для уважної Ксю її дії не залишилися непоміченими.

— Це... це ти що? Це ти Максу? — закліпала, насупившись, подруга. Макса вона не любила і свою нелюбов не приховувала. Макс відповідав їй відвертою взаємністю.

— М-угу, — якомога байдужіше відповіла їй Вік.

— Це він попросив тебе зробити селфі?

— М-угу.

— І ти тому зробила?

— М-угу.

— А-а-аб'юз, — неначе чихнула в долоньку, голосно випалила Ксю.

— Ні. Макс турбується, — відчеканила Вік, розуміючи, що обманює не тільки Ксю, а й себе.

— А-а-аб'юз, — знову «чхнула» Ксю і зиркнула на подругу.

— Турбується!

— Ага. Знаєм. Бачили вже. І я бачила, і ти бачила, — кивала Ксю, тимчасом як телефон Вік відізвався дзеньком на лайк Макса до присланих світлин.

«Вже й роздивився, і перерахував, і запам'ятав усіх хлопців, хто на фото поруч і хто ні», — вони були разом надто довго, і Вік знала Макса надто добре.

— Ну його — Макса. Не хочу про Макса, — Вік ліниво відхилилася від столу. Відчула спиною прохолоду стіни, вкритої старими, жовтими з тьмяним, потертим візерунком шпалерами. — Хочу про інше.

Вона задумливо зірвала хрусткий, зарум'янений краєчок від тонкого лаваша і, відправивши його до рота, окинула поглядом натовп — на їхній із Ксю неголосний діалог ніхто не зважав.

— Сказати?

— Ну, — також відхилилася до стіни подруга.

— Тут немає постійних. Чому? — Вік блукала очима по розчервонілих обличчях гамірних колег. — Де вожаті, які люблять цей табір? Які їздять сюди щорічно?

— Це дуже влучне запитання, — вихопив Рустем її слова із загального шуму й нахилився ближче, — дивись, Ксю. Тут тільки ми — тільки ті, хто заїхав на першу зміну. Все!

— А зазвичай не так? — насторожилась та, перебігаючи блискучим поглядом то на Вік, то на Рустема.

— Ні, — серйозно відказав хлопець. — Принаймні в гарних таборах. Завжди є «свої». Своя мафія. Ті, що в таборі з року в рік.

— Так тут також є та мафія, — не стрималась від сарказму Вік. — Старша Вожата — Дон Корлеоне, і її шестірки — щупленький Директор, Мадам-Головна-Бухгалтерка, Мадам-Головна-Кухарка. Як їх всіх звуть? Хтось запам'ятав?

— Чомусь я переконаний, що це не ті «свої», на яких нам варто розраховувати, — упевнено підсумував Рустем.

— У мене від них мороз по шкірі, бр-р-р-р, — підкріплювала свої слова яскравою жестикуляцією Ксю.

— Отже, ніхто не хотів у цей табір? Тому з таким поспіхом і набирали вожатих через деканат... — вела далі Вік, та закінчити думку не встигла. Двері до кімнати рвучко відчинилися, мало не збивши з ніг зарум'янілого, веселого Сусолю — заледве встиг відскочити вбік.

Їй було глибоко за п'ятдесят. Цій жінці. Вона зупинилася на вході і неспішно пройшлася важким поглядом кімнатою і кожним присутнім у ній. Неначе танком проїхалася. Перманентне татуювання на бровах чомусь віддавало синім відтінком. Зачіска — щедро налакована хмарина рожевого блонду. А ще всепоглинна гидливість, що вже десятиліттями застигла в куточках її байдужих очей. Пані Тамара. Старша Вожата Тамара Самійлівна, як вона веліла себе називати — на совковий лад.

Тим часом натовп студентів, ще хвилину тому такий невимушено голосний, щебетливий, під поглядом жінки стих, неначе під закляттям. Вік відчула, як хміль, що прозорою млявістю обволікав досі все її тіло й думки, враз розчинився, щез, неначе його й не було, як тільки очі Старшої Вожатої знайшли її і Ксю серед розгубленої, закам'янілої юрби.

— Десятий загін, — указала жінка пальцем на дівчат. — На вихід.

Вік і Ксю презирнулись.

— А що сталося? — Вік намагалася звучати якомога впевненіше.

Але та їй не відповіла. Вона окинула Вік з ніг до голови так, неначе льодяною водою облила, а потім розвернулася, балансуючи на високих танкетках, і вийшла з кімнати. У тиші згаслої вечірки Вік із Ксю поспіхом кинулися слідки.

— Якись проблеми? — не відступала і далі вперто вимагала відповіді Вік.

У критичних ситуаціях вона не губила ні впевненості, ні жорсткості. Навпаки. Надлишок адреналіну, що щедро вихлюпувався в кров, неначе їх тільки примножував.

«Дяка, Олег Григорович. Твої гени».

— Зараз і побачимо, чи є проблеми, чи ні. Для вас. Як вас у педі вивчили, — байдуже кинула Старша Вожата і додала: — Ваших «піонерів» привезли.

Чи від тих її слів, чи просто від неухважності Ксю зашпорталась і мало не гепнулась просто на жінку.

— Дітей привезли? Але ж... заїзд завтра, — заторохтіла вона, ледве втримавшись на ногах.

— У вас зараз, — відрізала жінка.

— Нам ще не призначили третього вожатого, — обурювалася Вік.

«Що за бардак?!»

— Вам не треба... — відповідь була коротка й з насмішкою.